JINÉ**Modleme se za nová kněžská a řeholní povolání:**první čtvrtek v měsíci **1.3.2007**

1. 15.00-17.00 hod. adorace Nejsvětější svátosti v kostele Čtrnácti sv. pomocníků na Mělníce

2. Mše sv. za nová kněžská a řeholní povolání v 17.00 hod.

3. Po mši jsou všichni zváni na faru na setkání s doc. J. Jarošem nt. Historie jihovýchodní části mělnicka.

11.února

Světový den nemocných: Pomazání nem. na každé mši sv.

Podmínkou je svátost smíření.

18.února a 18. března

Mše svatá v Šemanovicích v 15 hod

22.února**modlitba v duchu Taize**

v 19.hod v Husově sboru v Krombholcově ulici

21.února**Popeleční středa-začátek postní doby**

mše sv. - 7:30 kostel sv. Ludmily

10:00 Domov důchodců

18:00 kostel sv. Petra a Pavla

4.března

mše svatá zaměřená na děti

v 16.hod. v kapucínském kostele na

Náměstí Míru

Mše svatá v zámecké kapli sv. Ludmily

Každé první útery v měsíci.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí**O NEDĚLÍCH:****7.30** - kostel sv. Vavřince na Pšovce**9.00** - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)**10.30** - kostel Narození Panny Marie v Záborku**18.00** - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)**V TÝDNU:****Od úterý do soboty:**v kostele sv. Ludmily v **7.30 hod.****Úterý** - kostel sv. Petra a Pavla v **17.00 hod.****Středa** - Domov důchodců v **10.00 hod.****Pátek** - kostel kapucínů (nám. Míru) v **18.00 hod.****Sobota** - kostel sv. Václava ve Vysoké v **17:00 hod.** (mše sv. s nedělní platností)**MĚLNÍK****ZÁBORKU****PŠOVKA****VYSOKÁ****ŠEMANOVICĚ****MEDONOSY****"Pane, odejdi ode mě, jsem člověk hříšný! " Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi."**

Ježíš přišel do jednoho města. Jmenovalo se Mělník. Procházel se a těšil se na to, koho asi dnes potká. Na sídlišti poblíž Pražské ulice uviděl partu kluků, která hrála fotbal. Chvilí je pozoroval a pak si všimnul jednoho kluka, který hrál v útoku. Ať se ten kluk snažil sebevíc, nebyl schopen dát jediný gól a už bylo vidět, jak je z toho celý zoufalý. A když byl zase u míče, Ježíš najednou zavolal: "Teď střílej, rychle!" Kluk nakopl míč a střelil takovou ránu, že překvapený brankář vůbec nestačil nic udělat, aby zastavil rychle blížící se střelu. Kluk se podíval po Ježíšovi a ten se na něj usmál. Za chvíli se zase dostal k míči a tu znovu zaslechl ten hlas: "Teď vystřel, honem! " Kluk poslechl a zase dal gól. Pak se to opakovalo ještě pětkrát za sebou. "Hraješ jako Bůh," chválili ho ostatní kluci. Kluk byl celý ohromený úžasem, co se to s ním děje. Věděl, že fotbal hraje hodně dobře, ale dnes to bylo něco docela jiného. Nejdřív mu to přece vůbec nešlo ať dělal co dělal. Teď prostě poslouchal toho chlapa, kterému najednou naprosto důvěřoval, i když ho nikdy předtím neviděl. Vůbec se nepodobal těm vejtahům, co mu vždycky říkají prcku. Ježíš dělal, jako by chtěl jít pryč, ale kluk na něj zavolal: "Počkejte pane!" Ježíš se zastavil a podíval se na něj. "Co bys rád?", zeptal se. "Chtěl jsem Vám poděkovat, že jste mi pomoh vyhrát. "Jak se jmenuješ?," zeptal se Ježíš. "Petr", řekl kluk a trochu se přitom začervenal a ani vlastně nevěděl proč. Najednou mu totiž připadlo, že tenhle člověk o něm ví úplně všechno. I to, jak včera skopal svého brácha za to, že si půjčil jeho tričko s podpisem Baroše. "Já jsem Ježíš". "Ježíš? To ale máte divný jméno. To se jmenujete jako ten člověk, co o něm dávali film v televizi, jak ho zabil a přibili na takovej dřevěnej kříž", divil se kluk. "Taky jsem to viděl," odpověděl Ježíš. Teď si Petr teprve všimnul, že jeho společník má hluboké rány na rukách. "Co se Vám stalo?" "Petře, vím, že dneska si hrál nejdříve tak mizerně, protože si nebyl v pohodě, protože si udělal něco moc špatného. Víš i to, jak je ti to líto. Petrovi to najednou došlo. Najednou jako by se mu otevřely oči. Vy jste opravdu Ježíš. Jděte pryč, já jsem špatnej. Nemůžu se s váma bavit. Musím už domů! "Petře, neboj se, mám pro tebe velký úkol. Vzpomeň si, jak si dával góly, když si mne poslouchal. Jdi, a vyprávěj všem lidem o mně. Petře, potřebuji právě tebe. Budu stále s tebou, i když mě neuvidíš. To ti slibuji." Petr byl chvíli ticho a pak řekl: "Ježíši, jsem moc rád, že seš. Půjdu a budu všem o tobě vyprávět. I svému bráchovi, a to tričko mu dám." Ježíš se usmál a pak mu zmizel z očí.

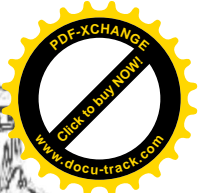
Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337

Spravujeme též farnosti: Sv. Vavřince na Pšovce, Narození Panny Marie v Záborku a kostely v Mělníku: sv. Ludmily, Čtrnácti sv. pomocníků, sv. Václava ve Vysoké, sv. Jana Nepomuckého v Šemanovicích, sv. Jakuba v Medonosích. Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jan Jucha MS, P. Ryszard Kurasiewicz MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: kurasiewicz@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. Ludmila**FARNÍ ZPRAVODAJ - únor 1-2/2007****Malé ohlédnutí za rokem 2006**

Při zpětném pohledu na právě ukončený rok se jistě každému vybaví řada událostí, které zanechaly pěkné vzpomínky a pohlazení po duši. Jsem přesvědčen, že mezi ně patří též chrámové koncerty varhanní hudby doprovázené vokálními i instrumentálními sólisty. Potěšily mě všechny. Pokud jde o účast, bylo vždy, obrazně řečeno, "vyprodáno". Jeden z nich ve mně však zanechal obzvláště hluboký dojem. Byl to adventní koncert s názvem "Klášteří ztišení", pořádaný v kostele sv. Vavřince v Mělníku-Pšovce. Měl jsem obavu, to přiznávám, že pošmourné pozdní prosincové nedělní odpoledne a kostel ležící pro mnohé Mělničany trochu z ruky, ovlivní jeho návštěvnost. Nebyl jsem jistě sám, kdo byl při příchodu, případně příjezdu, na Pšovku překvapen množstvím aut zaparkovaných v Čertovské ulici. Uvnitř krásně obnoveného kostela bylo již plno posluchačů připravených na adventní ztišení. To bylo skutečně navozeno mistrovskými díly skladatelů doby baroka v podání vynikajících umělců. Myslím, že nikdo z přítomných účasti nelitoval. Genius loci bývalého konventního kostela, zvuk nejstarších mělnických varhan (1761) a špičkové výkony umělců, to vše souznělo a evokovalo emotivní zážitky, na které se nezapomíná. Poděkování za zprostředkování tohoto prožitku patří účinkujícím umělcům a všem třem pořadajícím subjektům.

Je potěšující, že v době vyznačující se především uspokojováním materiálních potřeb, je také dosti těch, kteří bytostně potřebují ke svému životu navíc též uspokojit (nejen o Vánocích) svou duchovní dimenzi. Věřím, že jich bude stále více.

František Purš

Proč přišel jako dítě*Boží láska jako stéblo slámy*

Pastýři se vraceli z Betléma, kde se poklonili Ježíškovi narozenému v chlévě. Nesli mu náručí darů a teď se vraceli s prázdnýma rukama.

Kromě jednoho z nich, mladičkého pastýře, téměř ještě chlapce. Ten si z betlémského chléva přece jen něco odnesl. Celou cestu tu věc pevně svíral v dlaní. Ostatní by si toho ani nevšimli, kdyby se kdosi nezeptal: "Co to máš v ruce?"

"Stéblo slámy," odpověděl mladík. "Vzal jsem si ho z jesliček, ve kterých leželo to dítě." "Stéblo slámy," ušklíbili se ostatní. "Takové smetí! Zahod' to!" Mladý pastýř rozhodně zavrtěl hlavou. "Kdepak," namítl, "já si ho schovám. Pro mě je to znamení, připomíná mi malého Ježíška. Pokaždé, když ho vezmu do ruky, vzpomenu si na něj i na to, co o něm řekli andělé."

Druhý den si pastýři mladíka znovu začali dobírat: "Co jsi udělal s tím stébem?" Mladík jim ho ukázal. "Pořád ho nosím u sebe." "Zahod' to, k ničemu ti není." "Ne. Má velkou cenu. Ležel na ní Boží Syn." "A co má být? Důležitý je přece Boží Syn, a ne kus slámy."

"Mylíte se. Velkou cenu má i ta sláma. Na čem jiném by ležel, když je tak chudý? Boží Syn potřeboval trochu slámy. To mě poučilo, že Bůh potřebuje i obyčejné lidi a věci. Potřebuje nás, kteří nemáme velkou cenu, kteří toho moc nevíme." Stéblo jako by mělo pro toho pastýře čím dál větší význam. Na pastvě ho často držel v ruce, vzpomínal na slova andělů a byl šťastný, že má Bůh tolik rád lidi, že se stal stejně malým jako oni.

Pak mu však jeden z jeho druhů vytrhl stéblo z ruky a rozhořčeně vykřikl: "Dej už s tím zatraceným stébem pokoj! Bolí nás z těch hloupostí hlava!" Stéblo vztekle zmačkal a zahodil.

Mladík klidně vstal, zvedl stéblo ze země a opatrně narovnal. "Vidiš, zůstalo stejné jako předtím. Pořád je to stéblo slámy. Ani tvůj vztek s ním nic nezmožil. Jistě, zničit stéblo slámy je snadné.

Ale přemýšlel jsi už někdy o tom, proč nám Bůh seslal malé dítě, když potřebujeme silného zachránce a vojevůdce? Jednou vyroste, bude z něho muž a nic ho neporazí. I přes lidskou zlobu zůstane tím, čím je - Spasitelem, kterého nám seslal Bůh." Mladý pastýř se usmál a se zářícím pohledem pokračoval: "Boží láska se totiž nedá zničit a zahodit. I když se zdá křehká a slabá jako stéblo slámy."

(Bruno Ferrero)

Neznat Písmo znamená neznat Krista.
(Jeronym)

Sedm pravidel k pochopení Písma

Těchto pár jednoduchých rad vám pomůže lépe porozumět tomu, co Boží slovo skutečně říká.

Každý čtenář Bible se zároveň automaticky stává jejím vykladačem. Naneštěstí však porozumění biblickému textu jednoduché není. I když text mluví zdánlivě jasně a přímo, můžeme občas znejistět, zdali mu rozumíme správně.

Každý z nás chce k biblickému textu přistupovat s úctou, kterou si Slovo Boží zaslouží, a nechceme do textu při čtení vnášet myšlenky, které tam nepatří.

Z těchto důvodů potřebujeme při čtení aplikovat základní principy hermeneutiky - nauky o výkladu.

Tyto principy možná již dávno při čtení Písma používáte, neboť se jedná o pravidla správného porozumění. Ačkoli je Bible kniha v mnoha směrech jedinečná, mnoho z pravidel jejího výkladu platí pro čtení jakékoliv knihy.

Písmo čteme a studujeme proto, abychom zjistili, co říká, jaký má význam. Sedm principů, které zde předkládáme, nám může pomoci pochopit, co Bůh skrze Písmo říká.

První pravidlo

Hledej, co chtěl autor sdělit

Dobře si všimněte toho, že dle tohoto prvního pravidla nese biblický text nějaké určité poselství! Tento bod je zvláště důležitý v tomto čase, kdy se vše stává relativním. Mnozí nekřesťanští vykladaatelé Bible tvrdí, že v ní není obsažena žádná jasná zpráva, a že tudíž z ní můžeme vyčíst cokoli se nám líbí. Právě naopak!

Musíme si uvědomit, že při vysvětlování Písma hledáme originální záměr autora a nemůžeme textu vnucovat svůj vlastní smysl. Pokud se smysl textu z pohledu čtenáře a autora liší, pak se mýlí čtenář.

Každý úsek biblického textu má daný význam, který mu dal autor. Ten, kdo text vykládá, má tento význam objevit. Toto pravidlo zní velmi jasně, ale musíme se přitom vypořádat s řadou otázek.

Za prvé - kdo je autorem a jak můžeme odhalit jeho záměr? Tato otázka je komplikovanější, než se může na první pohled zdát. I když jméno osoby pisatele známe (Mojžíš, Pavel atd.), bezprostředně komunikovat s ním nemůžeme. Tak se nemůžeme sv. Pavla zeptat, zda v Řím 7,21-21 popisoval křesťany či nevěřící. Takové otázky můžeme zodpovědět jedině tak, že se vžijeme do doby, v níž autor psal a tam se ho ptát, co nám chtěl říci (viz čtvrté pravidlo).

Druhá otázka plyne z toho, že Bible jako Slovo Boží má zcela ojedinělý charakter. Ve 2 Pt 1,21 čteme, že "nikdy totiž nebylo vyřčeno prorocství z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha."

Bůh je tím hlavním autorem Bible a z této důležité pravdy pak pro naše porozumění plyne několik závěrů.

Podívejme se například na 1. verš 11. kapitoly u Ozeáše:

Když byl Izrael mládenečkem, zamiloval jsem si ho, zavolal jsem svého syna z Egypta.

Kdo je autorem tohoto úryvku? Podle prvního Ozeášova verše je to prorok toho jména. Ale jak můžeme poznat význam tohoto verše?

Zaprvé přibližně víme, kdy Ozeáš žil. Také máme k dispozici širší kontext celé knihy (viz druhé pravidlo), což nám pomůže se přiblížit k tomu, co nám chtěl tímto veršem prorok říci. Studujeme-li jeho text v kontextu celé jeho knihy, zjistíme, že se Ozeáš odvolává na situaci exodu z druhé knihy Mojžíšovy.

Jindy zase můžeme číst 2. kapitolu Matoušova evangelia a dojít k verši 15. Zde pisatel aplikuje Ozeáš 11,1 na Ježíše, vracejícího se z Egypta do Judska. Užití tohoto odkazu zřejmě s Ozeášovým původním smyslem v souladu není. A zde právě musíme mít na paměti, že se konečný a úplný význam textu nachází - v záměru jeho Autora, samotného Boha. A čteme-li Písmo v kontextu smyslu celé Bible, všimneme si, že On představuje analogii mezi Izraelem, Božím Synem, vysvobozeným ze zajetí v Egyptě, a Ježíšem, Božím Synem, vycházejícím z Egypta. Podobná srovnání se Starým zákonem pak můžeme pozorovat i na dalších místech v Matoušově evangeliu.

Druhé pravidlo

Čti úryvek v jeho kontextu

Stejně jako u dobré literatury, tak i u Bible se musíme pro dobré porozumění jednotlivostem a nalezení smyslu úryvků nejprve zmocnit celého textu. Toto pravidlo nám nebrání otevřít si prostřední část listu Římanům, chceme-li si přečíst odstavec o hříchu, ale můžeme tak učinit s užitekem jen tehdy, pokud jsme poznali, jaké místo má Pavlovo učení o hříchu v poselství celého listu.

Jestliže čteme Písmo po malých kouscích a veršících víceméně náhodně, musíme si počínat velmi opatrně. Když například čteme Pavlova slova v 1 Kor 7,27: "Jsi bez ženy? Žádnou nehledej." Pokud zde nevezmeme v potaz kontext, zvláště Pavlovy rady v kapitole 9., můžeme učinit závěr, že Bible přikazuje celibát.

Kontext nám při aplikaci na biblický úryvek rozšiřuje jeho smysl. Jako příklad uijeme Gen 50,20, kde Josef říká: "Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid." Pohledem na bezprostřední kontext uvidíme, že zde Josef mluví ke svým bratřím bezprostředně po smrti svého otce. Abychom ale pochopili, co má na mysli, potřebujeme číst celý Josefův příběh (Gen 37,1-50,26). Tam se dozvíme, že se Josefa bratři pokoušeli zbavit tím, že by ho prodali Midjánským obchodníkům, kteří ho vzali do Egypta. Také si můžeme všimnout, jak Bůh jejich zlý skutek použil k tomu, aby ho postavil na post, z něhož mohl svou rodinu zachránit.

Ale ještě dále: verš Gen 50,20 je třeba číst ve světle celé Geneze. První kniha Mojžíšova uvádí slib, který učinil Bůh Abrahámovi - že mu dá nesčetné potomstvo a zemi. Josefův výrok na konci knihy zjevuje, že on si je vědom toho, že Bůh má moc zvrátit zlé plány jeho bratří, aby zachránil rod a naplnil slib daný Abrahámovi.

A to ještě není vše. Posledním kontextem každé knihy je celá Bible. Při jejím čtení najdeme k Josefovou výroku i další paralely. Nejjasnější je asi v Petrových slovech, když popisuje Ježíšovu smrt. Ve Skutcích 2,22-24 Petr prohlašuje, že Ježíš byl zabit bezbožníky, kteří chtěli jen Jeho smrt, ale Bůh užil i tento jejich skutek k tomu, aby zachránil mnohé od jejich hříchů.

Jak se můžeme naučit čtení v kontextu? Vyhýbejme se čtení pouze útržkovitému. Čteme celé knihy. Můžeš-li strávit dvě až tři hodiny četbou románu, zkus totéž s Izaiášem či Skutky. Kdykoliv se setkáš s kratším úsekem, zkoumej ho ve své mysli v rámci celé knihy či s pomocí dobrého komentáře.

Přesný význam kontextu se může v různých knihách lišit. V knihách spíše dějepisných je kontext dán sledem událostí v příběhu; v listech zase jedna myšlenka vychází z jiné. Kapitoly 10-31 v knize Přísloví mají kontext volnější. Za jedním z jadrnějších přísloví - například o lenosti - následují dvě týkající se jazyka a pak ještě jedno o jině. I přesto však u všech knih platí, že ke studiu jednoho odstavce potřebujeme znát smysl knihy celé. Ptej se sám sebe: Jak tato pasáž zapadá do poselství celé knihy, či dokonce celé Bible?

Tvá schopnost číst Písmo v tom nejširším kontextu bude růst s tím, kolik času čtením Božího Slova strávíš.

Třetí pravidlo

Urči literární druh (žánr) čteného úryvku

Bible je bohatou sbírkou různých literárních žánrů. Na stránkách textu od Geneze až ke Zjevení se setkáme s dějinami, poezií, prorocstvími, příslovími, evangelií, podobenstvími, epištolami a apokalypsou. K porozumění jednotlivým textům je základní věcí vědět, jaký žánr je v něm užít. Různé žánry vyvolávají různá očekávání a vyžadují také odlišné výkladové postupy.

Vezměme si například klasický příklad biblické knihy, která byla kvůli nerozpoznání svého žánru vykládána mylně. Píseň písní byla dlouhou dobu chápána jako alegorie vztahu mezi Ježíšem Kristem a církví. Když raný vykladaatel Cyril Jeruzalémský četl v Písni verš 1,13, „Voničkou myrhy je pro mne můj milý, spočívá na mých prsou,“, považoval ony prsy za obrazy Starého a Nového Zákona. Kristus pak byl tou voničkou, klenoucí se nad oběma!

Dnes už většina lidí v Písni písní rozpoznala milostnou báseň. Jistě, vzhledem k tomu, že lidská láska odráží lásku Krista k církvi (Ef 5,21-32), oni starší vykladaatelé se tak zcela nemýlili. Ale určitě jim unikl ten nejsamozřejmější smysl daného textu.

Pomocí různých příruček, které jsou dnes k mání, můžeme získat vodítka k určení literárních druhů a stylů každé knihy v Bibli.

Pokračování příště.....

Tremper Longman

Tříkrálová sbírka na Mělníku ukončena

Od neděle 7.1. do soboty 13.1. jste mohli potkat koledníky a přispět do tzv. tříkrálové sbírky Charity ČR. Na Mělníku tuto sbírku organizačně zabezpečila Maltézská pomoc, o.p.s.a pomohla spousta obětavých mladých dobrovolníků - koledníků. Účelem sbírky bylo pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí, podpora charitního díla a podpora projektu "Adopce" osamocených lidí na mělnicku. Sbírkou se zúčastnilo 12 dobrovolníků především z řad mělnických farníků, gymnazistů a maltézských dobrovolníků. Děkujeme Blance Novákové, Pavlu Bodlákovi, Martinovi a Ondrovi Švecovým, Damiánovi Hliskému, Václavu Šulcovi, Karolíně Skalníkové, Janě Žižkové, Tomáši Imramovskému, Lukáši Šimkovi, Petru Wolfovi, Klárce Oškerové za týden obětavé práce. Velké poděkování patří také všem dárcům, vybralo se celkem 23.229,50 Kč. Věříme, že příští rok, kdy se sbírka bude opakovat, navštíví koledníci i okolní obce na mělnicku. To však bude záležet na obětavosti vás dobrovolníků -koledníků z mělnicka.

950 let litoměřické kapituly

V letošním roce uplyne 950 let od založení kolegiátní kapituly při kostele sv. Štěpána v Litoměřicích. Zakladatelem a donátorem mnoha statků k vydržování této církevní instituce byl český kníže Spytihněv II. Stalo se tak, podle přesvědčení většiny historiků, v roce 1057, ve druhém roce jeho vlády. Vzhledem k tomuto významnému výročí bude pojem kapitula připomínán častěji, a proto se pokusím ho krátce přiblížit.

Již v 10. století sdružovali biskupové, zvláště ti, co vyšli z klášterních komunit, kleriky při svém katedrálním chrámu ke společnému životu. Poněvadž potom tito žili podle určitého řádu (canonu) a byli zapsáni do seznamu (matriky) dotčeného chrámu, sluli clerici canonici -kanovníci. Bydleli v kanovníckém domě (domech), modlili se hodinky, studovali, učili, konali bohoslužby a vedli různé agendy pro biskupa a katedrální chrám. Místnost, kde se scházeli k důležitým jednáním se jmenovala kapitulní síň.

Při významných kostelech na venkově vznikaly u nás již v 11. století tzv. kolegiátní kapituly (latinsky collegium = sbor). V čele kapituly stál probošt (praepositus = představený), dalším hodnostářem byl kapitulní vikář, děkan, scholasticus (věnoval se vyučování nových kleriků), kantor (pečoval o chrámový zpěv), sakristián (měl na starosti bohoslužebné předměty). Dále byli při kolegiátním kostele faráři a kaplani. K nejstarším kolegiátním kapitulám patřila kapitula mělnická, staroboleslavská, litoměřická a vyšehradská. Mělnická kolegiátní kapitula bohužel zanikla v husitských válkách (1419-1434).

Proboštský titul pro představeného kostela sv. Petra a Pavla na Mělníce byl obnoven na přání městské rady a za vydatné podpory litoměřického biskupa a tamní konzistoře papežem Lvem XIII. dne 25. června 1895 listinou zvanou breve (krátká listina). Prvním takto ustanoveným proboštem byl dosavadní zdejší děkan Josef Bernat. Otec Mgr. Jan Jucha je již v pořadí šestým mělnickým proboštem po obnově této titulární hodnosti.

František Purš